

La solvència de Catalunya atrau inversions productives, un factor clau d'estabilitat

Oriol Martínez Alòs-Moner. Economista. Consultor en Contractació Pública Internacional. Membre de la sectorial d'Economia de l'ANC.

“...l'Àrea Metropolitana de Barcelona reuneix una sèrie d'elements difícils de replicar en una sola regió europea [...] no és agosarat afirmar que existeixen uns elements diferencials a Catalunya respecte de la resta de regions del sud del continent.”

El comportament de les inversions estrangeres els darrers anys ha contradit, amb els fets, els missatges catastrofistes llançats per molts dels mitjans unionistes sobre l'efecte que el procés independentista català tindria en l'economia catalana i, especialment, en el món empresarial: no s'han produït desinversions d'envergadura lligades al procés i tampoc Catalunya ha vist disminuir la seva capacitat d'atraure inversions estrangeres.

Això es deu, sobretot, al fet que l'Àrea Metropolitana de Barcelona reuneix una sèrie d'elements difícils de replicar en una sola regió europea, almenys del sud d'Europa: costos competitius, un mercat de consumidors amb un raonable poder adquisitiu; disponibilitat de mà d'obra qualificada, complementada per l'atracció que exerceix Barcelona sobre professionals estrangers, tant de la Unió Europea com de països tercers; a més a més d'aquests factors, l'Àrea Metropolitana de Barcelona disposa d'unes bones infraestructures logístiques.

Si obviem els factors clima i costos competitius, tots els altres elements favorables poden trobar-se en moltes regions del nord d'Europa, com North Rhine-Westphalia, Paris Île-de-France, Southeast England o el Baden-Württemberg, de manera que aquestes regions sí que estarien competint entre elles com a destinacions d'inversions estrangeres. Tanmateix, no és agosarat afirmar que existeixen uns elements diferencials a Catalunya respecte de la resta de regions del sud del continent. Aquesta confluència de factors positius és clau, doncs, perquè, en aquests anys de notable tensió política entre Barcelona i Madrid, les empreses amb actius a Catalunya els hagin mantingut o, fins i tot, augmentat les seves inversions, ampliant la producció o afegint-hi noves activitats. Amb això no es vol dir que necessàriament aquestes empreses valorin positivament el procés —el món empresarial, en general, no és partidari dels canvis polítics substancials—, però sí que, en el seu càlcul racional de punts a favor i en contra, arribin a la conclusió que els avantatges de romandre o invertir a Catalunya superen amb escreix els riscos.

Es pot afirmar que les empreses, locals i internacionals, volen la prevalença de l'*status quo* en cas d'independència de Catalunya: la continuïtat dins del mercat comú i la vigència de l'euro i la continuïtat de les relacions comercials amb la resta de l'Estat —considerades no tant des del punt de vista d'un hipotètic boicot com d'una relació de llarga tradició que, precisament, garanteix evitar trencaments en l'intercanvi de béns i serveis entre empreses i consumidors dels dos costats. Aquest procés no traumàtic de transició requerirà, entre altres coses, l'establiment d'un marc jurídic no rupturista, que garanteixi la continuïtat de les condicions en què operen les empreses, així com la constitució d'un estat solvent, quant a l'equilibri dels comptes públics i d'accés als mercats financers internacionals.

Alhora convé ressaltar que seran les pròpies empreses, tant locals com estrangeres,

i especialment aquelles amb major envergadura i pes específic, les que pressionaran els respectius governs (català, espanyol, alemany, francès, etc.) per garantir la continuïtat del marc econòmic, i es convertiran, indirectament, en actors que aportin més estabilitat i normalitat durant l'eventual procés de transició cap al nou Estat.